

DRAGĂ EVIE,

Ce straniu este să îți scriu. Îți scriu din mormânt, din trecut sau viitor? Îți scriu din perspectiva ta, așa cum ai vrea să o fac, sau așa cum aș face-o de fapt, dincolo de propria mea înțelegere limitată? Are vreo importanță? Îți scriu într-un limbaj pe care nu l-am vorbit sau înțeles niciodată și pe care tu l-ai creat în mințile noastre, ca să umpli golurile, lipsa de conectare dintre noi? Poate că îți scriu așa cum sunt cu adevărat, așa cum m-ai eliberat prin intermediul observațiilor tale. Sau poate că de fapt nu îți scriu deloc, ci sunt pur și simplu un instrument prin care îți îndeplinești propriile nevoi și versiunea ta asupra lucrurilor.

Nu-mi amintesc să-ți mai fi scris o scrisoare până acum. Scriam rar scrisori. Pentru mine, să scriu o scrisoare, să iau legătura cu alte persoane ar fi fost un semn de slăbiciune. Mie îmi erau scrise scrisori. Însă eu n-aș fi permis nimănui să-și dea seama că e atât de important

pentru mine încât să-i scriu la rândul meu o scrisoare. Asta m-ar fi făcut să mă simt dezavantajat, m-ar fi pus într-o poziție de inferioritate. Mi se pare straniu chiar și faptul că-ți spun asta. Nu e ceva ce aș ști sau aș spune în mod normal, decât dacă tu mi-ai fi pătruns în minte. Dar nu mă voi opune. Pare să fie adevărat.

Tu îmi scriai mereu scrisori. Mi se părea straniu și neașteptat de emoționant. Locuiam în aceeași casă, dar tu îmi scriai cu neîndemânarea unui copil, încercând fără succes să păstrezi rândurile drepte, dar ajungeai mereu să umpli toată pagina cu scris șerpuit. Ca și cum te străduiai să stabilești o legătură cu o parte din mine, o parte pe care nu puteai s-o găsești în momentele de conflict aprins dintre noi, ca și cum încercai, printr-o poezie, să te adresezi unei versiuni secrete a mea, pe care ți-aș fi arătat-o mai demult. Scriai de obicei scrisori prin care îți cereai scuze. Așa că este normal ca acum să vrei o scrisoare de iertare de la mine. Îți cereai mereu scuze, rugându-mă să te iert. Te transformasem într-o mantră zilnică și umilitoare de „Îmi pare rău“.

Odată, te-am trimis flămândă în camera ta și te-am pus să rămâi acolo cât aveai nevoie ca să-ți înțelegi și să-ți recunoști comportamentul greșit. Ai fost încăpățânată la început, ai tăcut 24 de ore. Mama ta era îngrijorată. Dar apoi probabil că ți s-a făcut foame sau te-ai plictisit. Mi-ai scris o scrisoare pe o bucățică de carton care ajunsese la noi acasă odată cu cămășile mele de la curățătorie. Ai strecurat-o pe sub ușa dormitorului

meu. Era o rugămintă emoționantă. Era o listă. Ți-au plăcut mereu listele. Înțeleg acum că aveai nevoie să-ți cataloghezi lucrurile, să le dai sens într-un mod cât mai matematic.

Era o listă despre ceea ce învățaseși și voiai să nu mai faci niciodată. Îmi aduc aminte că minciuna era pe primul loc. Spuneai că n-o să mai minți niciodată. Și știam, chiar dacă mă luam de tine în fiecare zi și te făceam să crezi că erai o mincinoasă demnă de dispreț, știam totuși că erai cea mai cinstită fetiță pe care am cunoscut-o vreodată, deși nu cunoșteam prea multe fetițe. Uram copiii. Erau gălăgioși, murdari și se purtau urât. Eram mult prea în vârstă ca să am copii și îi făcusem doar ca să-mi ducă moștenirea mai departe.

Dar am deviat de la subiect. Scrisoarea aceea pe bucata de carton cu scrisul tău grăbit cu Marker Magic mov și florile strâmbे pe care le-ai desenat pe margini au fost motivul pentru care ți-am permis să ieși din cameră, și mă întreb acum dacă nu cumva din cauza asta ai continuat să scrii, ca un fel de pașaport spre libertate.

De când am părăsit lumea celor vii, am rămas blocat într-o zonă extrem de epuizantă. Seamănă foarte mult cu ceea ce descriu oamenii, atunci când vorbesc despre purgatoriu: un vid, o uitare. Purgatoriul ăsta nu e tocmai un loc exterior. Dimpotrivă, mă aflu practic într-un neant. Plutesc fără control, învârtindu-mă în cerc. Nu e nimic aici, nimic de văzut, nici copaci, nici oceane,

nici sunete sau mirosuri, nici măcar lumină. Nu este un loc așa cum înțelegi tu sensul acestui cuvânt, nu poți să te ancorezi în nimic, nu poți să te agăți de nimic. Nu e nimic altceva decât reflexia a ceea ce trăiește în interiorul meu.

„Ce este iadul? Iadul este propria persoană.“

Acestea sunt cuvintele lui Eliot. S-ar putea să nu-ți fi spus că a fost poetul meu preferat. Cuvintele lui îmi vin adesea în minte în purgatoriul în care mă aflu. Mă învârt în cerc de aproape 31 de ani, în timpul tău, dar este straniu, pentru că aici unde mă aflu eu nu există timp. Există doar un vid atroce, un spațiu îngrozitor, fără de sfârșit, care este în același timp teribil de vast și profund claustrofob.

Am părăsit lumea celor vii cu atâtea resentimente și ranchiună. Chiar și pe patul de moarte, vehemența mâniei mele a fost mai puternică decât cancerul care-mi mistuia trupul. Furia mea a fost atât de distructivă, încât a reușit să se opună morfinei și delirului și să-mi ofere energia ca să concep și să-mi pun în aplicare cele din urmă pedepse. Biata maică-ta. Ce ar fi putut să facă? O terorizasem atâția ani, abuzând-o cu țipetele, atitudinea condescendentă și amenințările mele, încât îmi devenise deja complice supus și devotat. A încercat să-mi facă pe plac. Mi-a spus că poate nu era momentul potrivit ca să iau decizii atât de extreme. A făcut tot ce a putut, doar nu mi-a spus că-mi pierdusem mințile.